

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 5.

Ljubljana, dné 1. maja 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

7. Poglavitna napaka.

Cesar pride!“ Taka novica razveseli prebivalce vsega mesta. „Cesar pride!“ Prijatelj pripoveduje to prijatelju, znanec znancu. Vsi se pripravljajo, da slovesno vsprejmejo vladarja; ulice osnažijo, hiše ozaljšajo z venci in zastavami, prav posebno pa okrasé palačo, kjer bo cesar stanoval.

Čuj, moj otrok, tudi ti tako veselo oznanilo. Glej, tvoj Kralj pride k tebi. Jezus, Kralj vseh kraljev, pride k tebi. Nebo in zemlja sta polna njegove slave. Tvoj Kralj in tvoj Gospod hoče pri prvem sv. obhajilu priti v tvoje srce.

Vem, ljubi otrok, da že pripravljaš dostojno stanovanje svojemu Bogu v svojem srcu. Ko se je začel pouk za prvo sv. obhajilo, opravil si gotovo dobro spoved. Lepi nauki so potem v tvojem, greha očiščenem

srcu padli na rodovitno zemljo. Zlasti si gotovo pazljivo poslušal letos nauk o desetih božjih zapovedih in sedmih poglobitnih grehih, da si spoznal, česa se moraš varovati in kaj storiti, da boš Bogu dopadljiv otrok. Svoje pregrehe si gotovo že obžaloval, pri spovedi se jih obtožil in si sedaj resno prizadevaš za poboljšanje. Posebno moraš sedaj skrbeti, da spoznaš svojo poglobitno napako, s katero največkrat in najbolj Boga žališ, in iz katere izvirajo tudi drugi grehi.

Kako pa spoznamo poglobitno napako? — Včasih otroka opozoré na to napako stariši ali učitelji, ker ga največkrat zaradi nje svaré ali tudi kaznujejo. Včasih spozna otrok poglobitno napako na tem, ker mu je že prišla v navado. Včasih zopet je pa poglobitna napaka skrita za drugimi grehi; otrok naj si vestno izprašuje vest in naj pomisli, kaj je vzrok, da ta ali oni greh tolikokrat stori. Odkritosrčen odgovor na to vprašanje mu bo pomagal najti poglobitno napako.

1. Kakor je bil med Filistejci, ki so nadlegovali Izraelce, Golijat največji in najmočnejši, tako ima vsak človek svojo poglobitno napako. Iz te izvirajo, kakor iz studenca, drugi pregreški. Kdor se hoče v resnici poboljšati, mora se najpoprej bojevati zoper poglobitno napako. Ko je *David* premagal Golijata, vzel njegov meč in mu odsekal glavo, pobegnili so tudi drugi Filistejci, ker so videli, da je mrtev najmočnejši med njimi. Ravno tako se bo zgodilo pri otroku, ko premaga poglobitno napako; mnogo drugih pregreškov bo pokončanih ali vsaj oslABLjenih. Ako se pa kdo bojuje samo zoper majhne napake, je podoben onemu, ki bi hotel iz kake jame spraviti vso vodo, pa bi ne zamašil luknje, kjer vré voda v jamo.

2. Morda si kateri otrok misli: Veliko sem se že trudil, pa se vendar še nisem poboljšal. Še vedno žalim stariše z nepokorščino. Laži se tudi nisem odvadil. Morda mi niti mogoče ne bo do prvega sv. obhajila premagati poglobitne napake.

Bil je *otrok*, ki mu je greh že prišel v navado. Večkrat je obljubil pri spovedi, da se bo poboljšal, pa vedno je zopet z istim grehom Boga žalil. Jel je že opuščati molitev in bil je v največji nevarnosti, da bi

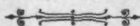
živel nadalje v grehu. Nekdaj zagleda v spanju pred seboj velikana in pri njem angelja, ki mu ukaže bojevati se zoper velikana. „Krepko se bojuj zoper njega!“ navdušuje ga angelj. Prestrašen odgovori otrok: „Kako bi jaz mogel to storiti? On je velikan in jaz sem tako majhen. Zdrobil me bo v prah.“ Angelj pa pravi: „Le ojunaci se in poskusi! Jaz ti pomagam!“ Otrok se bojuje zoper velikana, in angelj mu pomaga. Velikan je bil popolnoma premagan. — Ves poten se prebudi otrok in premišljuje sanje. Ali mu jih ni Bog poslal? Je-li on sam tedaj, ko se bojuje zoper pregreho? Ali mu ne bo Bog pomagal, ako ga prosi pomoči? — Otrok je začel goreče moliti in se zlasti priporočevati Materi božji. Vedno lažje se je ustavljal svoji napaki in slednjič jo je premagal popolnoma.

3. Ako hočeš torej premagati poglobitno napako, moraš najpoprej goreče moliti. Jezus Kristus v svetem zakramentu ti ponuja svojo pomoč. Pojdi, otrok, k njemu in prosi ga, da se boš mogel ustavljati skušnjavam in premagati poglobitno pregreho.

Potem posnemaj zgled svetnikov. Tudi oni so se morali bojevati zoper napake. **Sv. Alojzij** je opazil, da je nagnjen k nevolji in nepotrpežljivosti. Da bi to odpravil, je premišljeval, kakšen je jezen človek. V strasti govori besede, katerih se sramuje, ko mine jeza. Vedno je v nevarnosti, da bi v jezi Boga žalil. To je premišljeval svetnik in je naredil trdni sklep varovati se jeze in je z božjo pomočjo popolnoma premagal nagnjenje k nevolji in nepotrpežljivosti.

Tudi ti, otrok, naredi vsako jutro poleg trdnega sklepa, varovati se greha sploh, še posebej sklep, varovati se poglobitne napake. Odloči si tudi kako kratko molitvico ali zdihljej, da ga boš molil, ko pride skušnjava. Opoludne o določenem času in zvečer pri večerni molitvi premisli, ali si se zopet to dopoludne ali popoldne kaj pregrešil. Precej prosi Boga odpuščanja in si izberi majhno pokoro. Pri spovedi moraš potem posebej povedati, kako si premagoval poglobitno napako, kolikokrat na dan ali na teden si se pregrešil, kako pokoro si izbral, in ali si jo vestno opravil.

Na ta način boš premagal svojo poglavitno napako. Ako so te radi nje dosedaj stariši večkrat opominjali, bodo potem s teboj zadovoljni; ako ti je prišla že v navado, odvadil se je boš zopet z božjo pomočjo, in ako je bila napaka le bolj skrita, iz nje so pa izvirali razni drugi grehi, pomanjšalo se bo število teh pregreškov, in tvoje srce bo vedno lepše. Trudi se na vso moč za to, moj otrok, ker „ne ljudem, ampak Bogu pripravljaš bivališče.“

Al. Stroj.

Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

III.

Š o l a.

Brezskrbna otročja leta minejo tako hitro, kakor se naglo poslovi vsakega leta cvetoča pomlad. Tudi meni je bilo odločeno le prav kratko veselje pri dobrem dedku in skrbni stari mami. Večkrat sem videl, kako so tekali vaški bosopetci in drugi razposajenci s tablico in knjižicami proti tisti hiši, ki ima napis „Ljudska šola.“ Takrat bi se jim bil rad pridružil, ko pa sem zvedel, da se bo treba res ločiti od lesenega konjička in drugih igrač ter redno hoditi v šolo, pa nisem bil več tako vesel. Toda hočeš, nočeš, moral sem.

Neko nedeljo namreč pridejo moj dedek precej pozno iz cerkve domov, ker so imeli po sv. maši več opravka na vasi. Pri južini so povedali, kaj so oznanili v cerkvi in o čem je „dal naznanje“ sodnijski brič in županov klicar. Za poslednja se nisem zmenil mnogo, pač pa sem bil radoveden, kaj so povedali gospod župnik z lece. Mislim sem, da bo sv. maša zopet pri kakšni podružnici, od koder so mi dedek vselej prinesli kaj za zobe. Toda zvedel sem vse drugo. „Sola se prične prihodnji teden in jutri bodo že zapisovali“, začeli so praviti dedek. „Naš Francek se bo moral tudi zglasiti, saj je že v sedmem letu“, pravijo moja stara mati.

Drugo jutro pa si lahko videl cele trope malih paglavcev in jezičnih razposajenk, hitečih proti vaški šoli. Posebno boječi so se držali očetove kamižole, drugi so vlekli matere za krila, skoraj vsi pa so brusili že tako ostre zobke s kruhom, jabolki in družim jedilom. Med te gruče prihodnjih učencev sva se uvrstila tudi midva z dedkom.

V prvem nadstropji dvorazredne šole se je že vse trlo skrbnih starišev in neskrbnih otrok. Ko pa se je sprožila ura v zvoniku in je udarilo kladivo devetkrat na zvon, potihnila je hrupna družba. Sedaj pridejo v šolsko sobo gospod učitelj, visok mož, krepke postave in prijazne vnanjosti. Pod pazho so imeli zvitek papirja, v roki steklenico črnila, za ušesom pa držalo s peresom. Prijazno so pokimovali starišem, posebno še tistim, ki so pripeljali toliko obetajoče otroke iz vnanjih vasi. Pa tudi otrok niso prezrli. Bliže stoječe so nagovorili, tega in onega malo pobožali in pohvalili, posebno, če je bil snažno umit in lepo počesan. Ko so pa videli, da se je skrival nekateri za materina krila, so ga pa hitro potolažili: „Nič se ne boj, midva bova še velika prijatelja, če boš le priden!“ Nato so začeli pa zapisovati. Zadovoljno gladeč si črno brado, opazovali so posamezne otroke ter posebno poudarjali, da bo naslednji dan šolarska maša, potem pa ne bo šole, zato ker je prvi dan.

Ko smo slednjič prišli v šolo k rednemu podučevanju, prinesli smo s seboj drobno knjižico, v kateri so bile pa tako velike črke, da so jih lahko brali moja stara mati brez očal. Imeli smo pa tudi vsak svojo kamenito tablico, pri kateri je bila privezana mala gobica ali pa tudi črtalnik. V začetku so nas posadili po klopeh, kakor je že nanese. Pozneje pa so sedeli v prvi klopi le najpridnejši, ker le dobre in ubogljive učenčke so imeli gospod učitelj radi blizu sebe. Vendar pa je doletela čast sedeti v prvi klopi tudi nekoga poredneža, pa le zato, da so ga lažje opazovali gospod učitelj, nepridiprav pa je bolje videl na mizi ležečo — leskovko. Tega mazila — leskovke — nismo nikoli pogrešali v šoli. Ž njo smo kazali črke in številke na tabli, nepokornim in lenim učencem pa je leskovka

sama kazala in opominjevala, da je šola kraj odgoje in učenja tudi tistim, katerih ne poduči hud pogled učitelja in njegovo grajanje. Povem vam (saj mi ne boste zamerili), naša šola ni bila tako slaba in podučevanje ali odgoja tako nenravna, čeprav so nekateri ubogali in se učili bolj iz strahu pred palčico, kakor iz ljubezni do vede. Sicer vam bom pa povedal že še več o mehki brezovki in trdi leskovki; sedaj le ostavimo pri gospodu učitelju in učenju brez — mazila. No, učili smo se sploh prav pridno, kar je pričala koncem leta „zlata knjiga“ in lepi darovi z lepimi spričevali.

Da boste pa spoznali še bolj mojega učitelja v šoli, vam bom pa tudi povedal, kako je bilo z družim učenjem. Prišedši v šolo smo se morali vsi odkriti, kakor se morate še sedaj vi, nagajivci, ki niste gotovo tako pridni, kakor smo bili mi. Včasih se je, posebno v začetku, res kdo spozabil, da se ni odkril v šolo stopivši, sčasom pa smo vsi vedeli, kje smo. Tudi gospoda učitelja smo vselej, ko so v šolo prišli, lepo mirno pozdravili s „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Zraven smo se jim pa lepo priklonili, kakor vas še sedaj učijo. Če pa se ni kateri učenec lepo priklonil, so ga pa precej zapazili gospod učitelj. „Tukaj so pa še zelnate glave, ki imajo tako trd vrat, da se jim ne ukloni,“ so grajali take. Potem smo molili in sicer lepo pobožno, nato se je začelo pa podučevanje.

Gospod učitelj so pogledali, če imamo vsi tablice in črtnike. Ko je bilo vse v redu, stopijo k šolski tabli in zapišejo prvo črko ‚i‘ ter nam razložé, kako se dela ta „kljuka“ in kako ji je ime. Po šoli pa se je slišalo šepetanje: „i-i-i.“ Potem so šli gospod učitelj k posameznim učencem ter so pogledali vsacemu, kako drži tablico in črtnik pa pisavo so presodili. Temu so pripomnili, da je zgubil njegov ‚i‘ klobuček, to se pravi, črka ni imela pikice na vrhu. Onega pa so opozorili, naj vendar pazi, da ne pade ‚i‘ na hrbet ali na zobe. Da bi se kam ne prevrnila ta črka, napravili so na tablo zraven pisanega ‚i‘ še tiskani, ki je bil raven in debel kakor kol, zato pa ne pade tako lahko. Če smo se ozirali med pisanjem nazaj ali na strani, so pa

rekli gospod učitelj: „Ti, pazi, pazi, da ti ne zrastejo še zadaj oči ali pa na licih!“

Ni bilo pa dovolj, da smo znali pisati, treba se je bilo učiti tudi brati. In kako smo brali? Začetkom je šlo vsem trdo. Ta ni vedel, kako bi izgovoril, drugi pa je znal že preveč; kajti s prstkom je kazal na prvo vrstico, kar je pa izgovarjal, bilo je tiskano pod njegovim prstkom v drugi vrsti. Po domače bi rekli, da se je bil naučil vse na pamet. „Ti pa že preveč znaš,“ so mu rekli potem gospod učitelj, mi smo pa precej vedeli, kaj to pomeni. Mene so tudi večkrat poklicali, da sem pokazal svojo učenost v abecedniku. Kako mi je šlo, lahko uganete, če veste, da sem imel domačega učitelja — svojo staro mamico.

Pa tudi šteli smo, naprej in nazaj, na prste in s pomočjo malih kamenčkov. Šteti in računati nam je pomagal pa še drugi gospod. Učenci, pa le učenci, smo ga imenovali „leseni učitelj“, sedaj mu pa menda pravite tako, kakor so ga imenovali naš gospod učitelj, namreč: „računski stroj.“ Če ni vedel učenec, koliko je dva in tri, pa so ga poslali gospod učitelj k stroju rekoč: „Le hitro pod kozolec, da boš s kroglicami zračunil!“ Tam pri računskem stroju je pa šlo.

O petju bi vam tudi lahko mnogo povedal. Opominim pa le to, da smo bili vselej veseli, kadar so prinesli gospod učitelj tisto rujavo škatlo, na kateri je nekaj strun pripetih in napetih. To pripravo so nam pokazali v šoli ter rekli, da se ji pravi gosli. Imenuje se tako menda zato, ker se ž njimi lepo gode, kdor zna, če pa ne zna pa strašno grdo cvili in škriplje. Ker so bili naš gospod učitelj res umetnik v godbi, zato so silno lepo godli. Mi smo pa peli, včasih prav, včasih pa tako, da so rekli gospod učitelj: „Ali imate kosmata ušesa, še enkrat!“ In začeli smo vnovič ter ponavljali toliko časa, da je šlo.

Tak so bili moj tretji učitelj. Kdo more reči, da niso bili blag in skrben odgojitelj?

Majniški Kraljici.

Mariji, majniški Kraljici,
Angeljskih spevov krasni don,
Jutranji zor, večerni zvon
Nebeško priča čast Devici,
In s stvarstvom druží se v poklon
Se človek svoji priprošnjici.
Krepost z Marije božja seva,
In slava večna ji odmeva.

Kedar človeka tare sila,
Rešnica Ti mu blaga si,
A deci še posebno mila,
Ljubeča Mati draga si.
Jasnejše da nam dni storila
In v zvanju nas krepila bi!
Cvetice hvale v šopek spaja
In v dar otrok Ti vdan podaja.

M. Zemljič.

Mlad junak.

Prelep vzgled krščanskega junaštva in krščanske stanovitosti nam je sporočil neki armenski duhovnik iz zadnjega turškega preganjanja.

Dva turka sta vjela dvanajstletnega krščanskega dečka. Najprej sta ga skušala s prilizovanjem in sladkimi besedami ob pravo vero pripraviti in zapeljati v turško vero. „Ne bodi nespameten“, mu pravita; „nehaj biti kristijan in bodi častilec velikega preroka. Potem poskrbiva tudi, da dobiš lepa oblačila in čedno sabljico.“

„Ne, ne“, odgovarja deček, „le imejta svoja oblačila. Jaz jih ne maram. Tudi nočem postati turek, vedno hočem ostati zvest kristijan.“

„Ako nočeš biti turek, odsekava ti roko, in imel boš velike bolečine.“

„Tukaj je moja roka“, reče deček, „kar storita, kakor sta rekla; turek pa nočem biti.“

„No, pa čuti, kaj se pravi, ne ukloniti se najini volji.“ Kruta turka mu odsekata desno roko. „Ako bo videl kri“, si mislita, potem se bo že spreobrnil. Toda motila sta se.

„Ali hočeš sedaj vsprejeti nauk velikega preroka, ali hočeš rajše izgubiti še levo roko?“

„Náta, tukaj je tudi moja leva roka, ki jo rad izgubim iz ljubezni do svojega Zveličarja.“

„Odsekava ti glavo“, zarežita vsa besna in jezna oba turka.

„Tudi le-to vama dam“, reče krščanski junak;
 „pa ostanem kristijan in nikdar ne bom turek.

Sedaj s sabljo odsekata glavo otroku. Dušo malega mučenca pa so gotovo angelji takoj pevaje spremili pred božji prestol, kjer se bo z angelji veselila na veke.

Pomladansko jutro.

Za mano ostani zidovje,
 Iz mesta radosten hitim;
 Čez travnik, polje in gorovje
 Od holma do holma hitim.

Fr. Levstik.

„Gurij kaže duri“, pravi slovenski pregovor. In to tudi po resnici. Solnčna gorkota je razpodila dolgočasne megle, ki so se vso zimo vlačile semtertje. Mrzlotni vetrovi so utihnili in prijetna sapa pihlja zunaj ter se igrava z mladostnim listjem. Kako mično nas kličejo na prosto ptički, ki so se po dolgi zimi vrnili k nam! Vsa narava nas vabi s svojo pomladansko lepoto na prosto. Odložimo torej svoje skrbi ter hitimo pod milo nebo! Vstanimo! Nočni čuvaj je že naznanil tretjo uro, potem pa legel k sladkemu počitku, ker je celo noč čul ter hodil po vasi. Pojdimo na polje, da se razvedrimo, in da se prsi navžijejo pomladanskega zraka! Najprej moramo iti skozi vas. Kako je še vse tiho po vasi! Le pes, privezan na verigi, nekoliko zarenčí, ko gremo mimo njega, toda kmalu se zopet pomiri.

Že ugaša na modrem nebu zvezda za zvezdo, čarobna luna izgublja svojo svetlobo in jutranja zarja zlati nebo in najvišje vrhove gorâ. Lepo se leskečejo glave snežnikov v jutranji zarji. Visoko nad nami žvrgoli škrjanček in veselo vriskaje vabi ves svet, naj se vendar veseli mladoletja. Za njim se jamejo oglašati druge ptičice po drevju in grmovju tako glasno, tako radostno!

Gospodar se prikaže na dvorišču, zvedavo gleda na nebo, kakšno bo neki danes vreme? Potem pokliče

hlapca, da bota šla sejat v „Senožet“. Toda hlapcu se še prerano zdi gospodarjevo klicanje; obrne se in nekoliko zamrma. Ali kaj mu pomaga to mrmranje; vstati mora, pa je konec besedij. Ves zaspan pride v hlev, dá živini klaje in gre z gospodarjem v Senožet. Kmalu se tudi hlapec zdrami, se navžije svežega zraka in ves je prenovljen in vesel kakor škrjanček v zraku, ki velí kmetiču: „Delaj, delaj; orji, orji; sej, sej; vrzi, vrzi!“ Kmetič prične delo v imenu Jezusovem, da bo obrodilo stoterni sad in da bo Bog obvaroval njivo vsake preteče ji nevarnosti. Prične se živahno gibanje po vsej naravi. V dvor prikoraka gospod — petelin s svojo družbo, veselo oznanuje pomladansko jutro. Trepne s perutnico in glasno zapoje: „Kikeriki“. Potem se postavi pred hišna vrata, kokataje prosi zajutrka gospodinjo, ki se je ravno prikazala na hišnem pragu. Nato gre s svojo družino konec hiše kopat se v pesek.

Tudi pastirja je zbudil petelin iz sladkega spanja. Vesel dospe po stopnicah v hlev, kjer ga pozdravljajo liska, čada in dima, same dobre znanke. Danes pojdejo prvič na pašo. Pastir položi pred hlev blagoslovljeno leskovo šibo, da, ko pojde živina čez njo, bo celo leto zdrava in da se ji ne prigodi kaka nesreča na paši. Tako izroči pastir svojo čredo božjemu varstvu. Veselo vriskaje in žvižgaje jo žene potem na pašo. Tudi živina poskakuje od veselja, da ji je dal Stvarnik učakati ljube pomladi.

Bližamo se gozdu. Že od daleč nas pozdravljajo ptičice s svojim petjem, nekatere bolj tiho, druge bolj glasno, kakor je to potreba pri lepi glasbi. Toliko jih je, vsaka svojo žvrgolé in vendar si ne pridejo kar nič navskriž; vsaka zase in vse skupno se tako prijetno glasé! Le kos hoče preupiti vse druge, in tudi kukavica bi rada, da naj jo še posebej poslušamo ter celó skrbno štejemo njene glase. In koliko si dajo opravila te ljube živalice! Nekatere si pripravljajo gnezda po drevesih, druge si pa iščejo hrane. Oh, kako lepo, kako radostno je tu v gozdu! Kaj pa to nežno zelenje, posebno bukovo; oj, kako čarobno je v blesku jutranjega solnca! In te ljubke cvetlice tam na obrežju — ali jih bote mar prezrli te mile hčerke spomladi?

Pot od gozda nas pelje čez travnike in polje. Kako življenje je na travniku! Pisani metulji se podé od cvetke do cvetke; bučelice srkajo sladki med in ga nosijo domov. Po zraku brenči drugi krilati mrčes, po travi pa skakljajo dolgonoge kobilice.

Pač lepo je pomladansko jutro! Vse se giblje, hvali in slavi Stvarnika, kateri je dal vsaki stvari življenje. Tudi mi ga slavimo, da nam je dal dočakati zaželeno pomlad. Pozdravljajmo jo s pesnikom, ki pravi:

„Zatorej pozdravljena bodi pomlad,
Pozdravljena tisočkrat bodi!
Minila je zima, šla je od nas,
Že vzela slovo je povsodi.“

Bogdan Slavko.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

9. Pelin.

Zopet niste z menoj zadovoljni, ker vam ponujam grenko rastlino. Ponujam jo ravno ne, dasi bi je ne mogel nikdar dovolj ponujati, toliko je vredna ta rastlinica.

Pa poslušajte legendo o njej!

Pojdimo na goro Kalvarijo v onem strašnem času, ko se je vršila najtožnejša dogodba na svetu, ko je umiral naš Odrešenik na lesu križa.

Pod križem pa je rasel pelin, ki tedaj še ni imel tako grenkega okusa. Tresel se je žalosti tudi on nad grozovitostjo ljudij, da ni mogel pomoči svojemu Stvarniku.

Kar zavpije véliki Trpin: „Žejen sem!“ In dali so mu žolča in kisa piti. Tedaj pa je nekaj kapljic kanilo na pelin in zgrozil se je, ko je okusil pijačo, katero nudijo ljudje Bogu. Veselo je vendar posrkal žolč, češ, da bom tudi jaz kaj trpel mesto svojega Boga in Stvarnika.

Ganila je Boga ta velika ljubezen pelinova. Šepeče mu torej milo, da ga je samo pelin čul: „Dobra moja stvar! Bodi pozdravljen in blagoslovljen na večne čase. Kdor zemljanov tebe trga v zdravilni namen, naj bo ozdravljen. To bodi moja osveta nehvaležnemu človeštvu. Kdor pa bi ne bil ozdravljen, ta naj trpi, potrpežljivo prenaša svoje boli v misli, da sem jaz zanj še več trpel. Naj tudi on nekoliko okusi pijačo iz grenkega keliha, katerega sem jaz vsega izpil.“

Odslej pa je zato pelin dvakrat zdravilna rastlina: prvič kot zdravilo telesu, drugič kot hladilo duši.

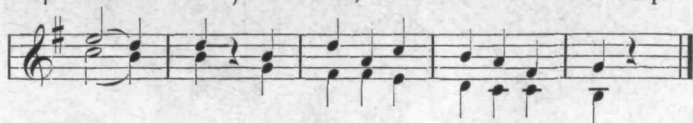
27. Jutro.

*Allegretto.**P. Angelik Hribar.*

1. Po kon-cu, po koncu, za - span - ci! K mo-
2. Že močnik na mi - zi ka - di se, Pod
3. Pod pázu-ho buk-vi-ce, Ti - ne, Pa
4. Na de-lo, naj mraz je, naj vro - če, Tru-

1. lit-vi skle-ni-te ro - ke; Pod nebom po - jê-jo škr-
2. mizo pa maček pre - ží; Po je-di na delo mu-
3. v šolo bi - strit si gla - vó; Ti, Tone, se spomni ži-
4. di-ti se vsak je dol-žán; Kdor de-la-ti more. pa

1. jan - ci, In solnce vi - so-ko je že.
2. dí se, Bog si-ti le pridne lju - dí.
3. vi - ne, Ti, Minka, na po-lje z me-nó.
4. no - če, Zanj krop je pre-dober ne-slán.

Jož. Stritar.

Vesele deklice.

Vesele deklice smo mé,
Radostno bije nam srcé,
Pri delu, igri dan na dan
Oglašá spev se naš ubran.

Jeziti jo — to bil bi greh,
Vedri naj skrb ji petje, smeh;
Da ljubimo jo, ona znaj,
Bog ji življenje dolgo daj!

Kar treba, delamo z roko,
Za svét pa vprašamo glavo,
Da se narobe ne stori
In mamki jeze ne vzbudi.

In z mamko oče naj živi,
Ki trudi se za nas vse dni,
In brate, sestre, vse okrog
Ti živi dolgo, ljubi Bog.

In potlej si veselo mé
Vsekdar ohranimo srcé,
V življenji našem dan na dan
Oglašal se bo spev ubran!

—n—

Pesmi za šolsko mašo.

a) Mašne.

II.

*Moderato.**P. Angelik Hribar.*

5.

The musical score is for a piece titled 'Mašne' (Mass), part II. It is in 3/4 time, with a key signature of one sharp (F#). The tempo is marked 'Moderato'. The score is written for voice and piano. The voice part starts with a piano (*p*) dynamic and the piano part with a forte (*f*) dynamic. The lyrics are:

Darov.	1. O-če, sprejmi proš - nje	Na - še in ta dar,
	2. Kar i - ma - mo, Te - bi	Iz - ro - či - mo zdaj,
Sveto.	3. „Sveti, sve - ti, sve - ti!“	Hva - li - mo Bo - ga,

p *f*

1. Ki ga v za - do - ste - nje Da - mo na ol - tar!
 2. Ti pa Stvarnik več - ni Sve - ti mir nam daj!
 3. Kakor ga sla - vi - jo An - ge - lji ne - ba!

p *f*

1. } Pač smo raz - ža - li - li Z grehom Te moč - no
 2. }
 3. Po ve - solj - nem sve - tu Moč i - ma Go - spod,

p *f*

1. } Naj ta dar iz - bri - še Hu - do na - še zlo.
 2. }
 3. Čast mu to - rej pe - vaj, Ves člo - veški rod.

J. P. Belostenski.

Osel in petelin.

(Basen.)

Na plotu stoji petelinček
In pôje lepo, in pôje glasno,
In hvalijo njega občutke
Vse cibke in čopke in putke,
Kokó, kokodajsk, kokó!

To sliši pa sivček osliček
In glavo privzdigne od tal;
Viž, da bi ti kukurical,
Vse cibke bi k sebi priklical,
Peteha v kôš bi dejal . . .

Pa kaj vam je storil osliček?
I no, kukuricnil tako,
Da putke je — splašil v dvorišču,
A mož mu je dal po hrbitišču
Dve gorki in dve za uho.

Siluška.

Čudne želje.

Sedeli so štirje pastirji na paši v senci košatega hrasta. Kar jeden svojega soseda vpraša: „Brate, kaj bi ti delal, ko bi postal cesar?“ — „No, ni se bati, da bom. Ali to se tako reče, ko bi postal, dal bi naložiti voz plevela, pa bi legel v mehki plevel in se dal voziti cel dan.“ — „Kaj bi delal ti, ako bi postal cesar?“ vpraša drugega. — „Jaz bi, brate, cel dan ležal v senci, vi bi pa morali namestu mene živino pasti.“ — „A ti?“ vpraša tretjega. „Jaz bi jedel mlad česen in belo pogáčo.“ — Nato pa oni trije njega vprašajo, kaj bi delal, da je cesarjem izvoljen — „Kaj jaz vem?“ odgovori, „ko ste mi vi pobrali vse najboljše.“

Ź. Kovec.

Zastavica.

Tam na planini po pisani trati
Ziblje metuljček se rdeče krilati!
Saj ga paznaš, pa ga nočeš izdati!?
„Prvo če črko mu zadej postaviš —
Tetke je naše ime to“, mi praviš.

(Odgonetka in imena rešilcev v prib. listu.)